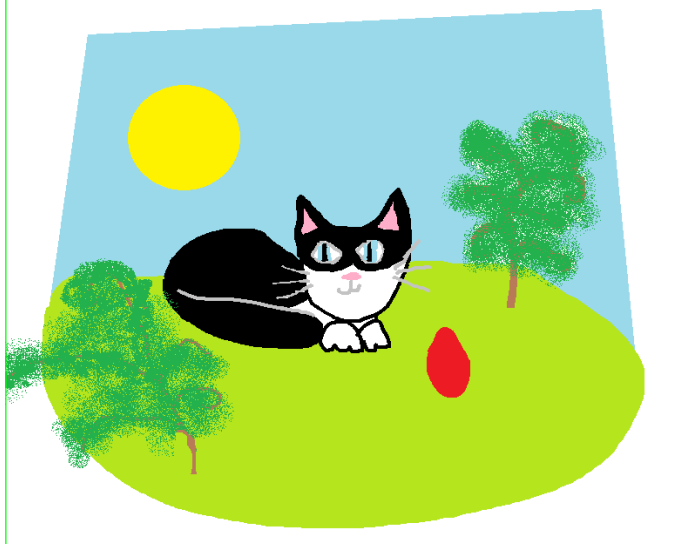

PROSTOR

Březen—duben 2017

Micinka-jarní obrázek nakreslila Eliška Sloupová

Jarní úklid

Slunečné počasí, zpívající ptáčci a moje máma, která mě peskuje za to, že se neučím (upřímně, tohle roční období mě pěkně štve). Jestli si někdo myslí, že se bude na jaře povalovat v na louce a pojídat zmrzlinu, tak to ani náhodou.

Pokračování na str. 3

Úspěchy žáků františkolázeňské „lidušky“

Začněme okresním kolem **soutěže ZUŠ ve hře na klavír**, která se uskutečnila 22.2. 2017 v Mariánských Lázních. Žáci z naší Základní umělecké školy si odtud odvezli hned tři první místa s postupem do krajského kola. Byli to: Jan MartinTheiss, žák ze třídy pana učitele Vladimíra Hrinka (I. kategorie), Ha My Nguyen—Pavlína (III. kategorie) a Linda Phanová (X. kategorie). Obě dívky jsou ze třídy paní učitelky Miroslavy Peškové.

Soutěž ZUŠ ve hře na smyčcové nástroje, jejíž okresní kolo se konalo u nás ve Františkových Lázních o dva dny později, tedy 24. února, se stala takřka celá záležitosti františkolázeňských žáků, kteří ve svých kategoriích zvítězili a postupují do krajského kola. Absolutním vítězem se stala hrou na violoncello Magdalena Branžovská (I. kategorie), ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka, ze stejné třídy je i další malá violoncelistka Anna Oslovičová (0. kategorie).

Své postupující vítěze v **soutěži ZUŠ ve hře na kontrabas** má i pan učitel Bohumil Polívka: jsou to Vítek Baláz a Natalie Drahá, oba soutěžili ve II. kategorii.

Konečně paní učitelce Zuzaně Puchelové udělalo radost celkem 7 jejích žáků za výsledky v **okresní ZUŠ ve hře na housle**. Jsou to, řazeno od nejmladších: Laura Dudová, Sofia Lehotská a Hana Maňkošová (0. kategorie), Y. N. Dang—Zuzana a Agáta Gillarová (I. kategorie), TerezaValíčková (III. kategorie) a Jana Vondráčková (IX. kategorie).

Pokračování na str. 2

Velikonoce

„Tento čas je úžasný pro lidi, kteří si chtějí odpočinout a užít si pohodu!“ tvrdí média. Tak se nad tím vy chytráci s přehnanou výplatou zamyslete. Každý přibere aspoň kilo, dětem se cpe do hlavy další kravina v podobě roztomilého zajíčka, který jim nosí igelitový pytlíky plný nezdravých věcí. Já nevím. Řekl bych, že ty děti musí potom být duševně narušené. Možná nepatrně, ale jsou. A krom toho mají taky nadváhu, zažívací potíže a podobně. Děti si pak stěžují, nařikají, rodiče je vozí do nemocnic a úplně nejlepší na tom je, že někteří rodiče žalují firmy za to, co se jejím dětem stane. Čokoládoví zajíčky za to nemohou.

Já osobně Velikonoce neřeším. Nechodím s pomlázkou a nežebrám vajíčka ani sladkosti. Přesto ale čokoládové zajíčky dostávám. Na veřejnosti pak říkám, že jsem je dal dál a nesnědl ani gram čokolády. To se však zatím ještě nestalo. Máma potom po týdnu najde pod postelí obaly od čokolád, které jsem údajně rozdál. Tentokrát si musím dát pozor...

Filip Skribek

Úspěchy žáků františkolázeňské „lidušky“

Dokončení ze str. 1

Okresní kolo soutěže ZUŠ ve hře na kytaru konané rovněž ve Františkových Lázních dne 25. 2. 2017 přineslo naší Základní umělecké škole další tři první místa s postupem, a to pro žáky ze třídy Soni Kozákové Jana Kuchaře a Tomáše Pavelku (oba 0. kategorie) a kytarovému kvartetu ze třídy pana učitele Alexandra Kotlára (II. kategorie).

„Domácí“ **výtvarná soutěž Karel-Karel-Karel** vyhlášená v loňském roce v rámci obnovených Literárních Františkových Lázní přinesla jedno první a jedno třetí místo keramikům ze třídy paní učitelky Veroniky Černé. Jsou to A. Kročáková (1. místo) a Magdalena Branžovská (3. místo).

Konečně jistě za zmínku stojí, že na **střední umělecké školy již úspěšně vykonali přijímací zkoušky** Natalia Martínková, populární zpěv, na Mezinárodní konzervatoř v Praze (paní učitelka Soňa Lešková) a Daniel Farkaš, Střední odborná škola multimediaální a propagační tvorby Praha, obor Filmová a animací tvorba. Tento žák je ze třídy pana učitele Dana Černého a paní učitelky Simony Janků.

... a jak si vedli vítězové z okresních soutěží v kraji???

Začneme **pěveckou soutěží Karlovarský skřivánek**, jejíž krajské kolo se uskutečnilo 14. února. Zde obsadili žáci františkolázeňské ZUŠ hned prvá dvě místa: Adam Valenta si odvezl z Karlových Varů vítězství a Natalie Martínková skončila jako druhá. Oba jsou ze třídy paní učitelky Mgr. Soni Leškové a postupují do kola celostátního.

Ve hře na klavír, kdy se krajská soutěž Základních uměleckých škol konala v Sokolově dne 16. března, si výborně ve svých kategoriích vedli Jan Martin Theiss (I. kategorie), žák pana učitele Vladimíra Hrinka, Získal 1. cenu s postupem do celostátního kola, které se koná v Praze. Na druhých místech skončily Pavlna Ha My Nguyen (III. kategorie) a Linda Phanová (X. kategorie). Tyto dívky jsou ze třídy paní ředitelky Miroslavy Peškové.

Ohromný úspěch, jak počtem těch, kdo se do krajského kola probojovali, tak a především pak počty těch, kdo si i z krajské soutěže odvezli řadu vynikajících umístění na prvních příčkách, zaznamenala ZUŠ Járy Cimrmana a její žáci v **krajském kole soutěže hry na smyčcové nástroje** konaném dne 22. března 2017 v Karlových Varech. Výborně se uvedlo sedm

Úsměvy letošního jara

houslistů a houslistek ze žáky ze třídy paní učitelky Zuzany Puchelové. Dalšími byly dvě mladé violoncellistky ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka a dva hráči na kontrabas ze třídy pana učitele Bohumila Polívky.

Housle, kategorie 0: Hana Maňkošová – 1. místo, která je současně náhradnicí na postup do celostátního kola, ve stejné kategorii pak obsadily Sofia Lehotská (2. místo), Laura Dudová (3. místo). Titul absolutní vítěz a 1. místo s postupem získala v I. kategorii Agáta Gillarová, ve stejné I. kategorii byla Zuzana Y. N. Dang na 3. místě, ve III. kategorii Tereza Valíčková získala rovněž 3. místo v III. kategorii, a konečně krásné 1. místo obsadila Jana Vondráčková (IX. kategorie).

Violoncello, kategorie 0: Anna Oslovičová, 1. místo a v kategorii I. Magdalena Branžovská, rovněž 1. místo.

Kontrabas, kategorie II.: Natalie Drahá, 1. místo, k tomu i ona je náhradnicí na postup, ve stejné kategorii další žák Vítěk Baláž obsadil 2. místo.

V krajské soutěži ZUŠ ve hře na kytaru, která se konala 23. března v Kraslicích obsadili v 0. kategorii 1. místo Tomáš Pavelka a 2. místo Jan Kuchař (oba ze třídy paní učitelky Soni Kozákové) a dále 1. místo získal kytarové kvarteto (II. kategorie) ve složení Jakub Holota, Zdeněk Matoušek, a Markéta a Šárka Musilovy. Tito žáci jsou ze třídy pana učitele Alexandra Kotlára.

V krajské soutěži ZUŠ ve hře jazzových souborů a ostatních orchestrů konané dne 25. 3. v Mar. Lázních se na 1. místě umístil Cimrman Brass Band ze třídy pana učitele Jana Kováře.

Trumpetová sekce tohoto Brass Bandu získala ještě zvláštní cenu poroty.

V mezinárodní taneční soutěži Dance

World Cup konané v Selbu (SRN) dne 4. 3. 2017 obsadily františkolázeňské baletky **Yelizaveta Sushynska, Darya Bondareva, Tereza Ševčíková a Martina Ngoová** ze třídy paní učitelky Viktoriye Doroshenko 3. místo.

Za tyto vynikající výsledky podložené dobrou přípravou a pílí a za vzornou reprezentaci františkolázeňské Základní umělecké školy Jára Cimrmana si zaslouží obdiv a poděkování jak žáci a žákyně, tak i jejich učitelé a učitelky.

V příštím dvojčísle Prostoru, které vyjde před koncem školního roku najdete spolu s výsledky v celostátních kolech také fotografie a rozhovory s nejúspěšnějšími žáky a jejich učiteli.

Sníh definitivně zmizel, příroda se oblékla do veselějších barev.

BAREVNÁ

Do vlasů dala si růžové stuhy
a roztočila bílé šaty.

Obula si střevíce z duhy,
nad sebe hodila kousíčky vaty.

Rukama objala holé stromy
a zahalila je zelenou kožešinou.
Zpod nebeských polštářů vytáhla hromy
a hrála si s nimi pod perinou.

Zlíbala poupata vlčích máků,
když na rty si nalíčila červánky.
Zpívala si u toho hlasy ptáků
a hrála si na omalovánky.

Anna Vondráčková

Jarní úklid

Dokončení ze str. 1

Víte co je na tomto ročním období nejlepší. Moje nejdražší maminka po mně požaduje, abych dělala jarní úklid domu. Já ani nevěděla, že by na mě právě tohle dokázala vybalit. Myslím si, že byste také byli překvapeni, kdybyste měli mamku, která jinak ani neví, co znamená fráze: „Zavírej dveře!“

Jarní úklid je věc, která vám dá za pravdu: Ano, jak hluboko jste klesli. Dejme tomu, že se koukáte na film, který jste si stáhli, teda, co to píšu, koupili na internetu, a sledujete ty šťastné postavy ve filmu, jak si to užívají na pláži a vy mezitím čistíte hajzlík.

Jo, a pro ty z vás, kteří se jarního úklidu nemusí účastnit (hanba vám), tak vás jen informuji, že tento úklid není jako ta scénka z pohádky O Sněhurce. U vás doma se totiž nesejde všechno zvířectvo, které by vám pomohlo umývat nádobí. Vy totiž musíte zametat nádvoří úplně sami, zatímco se na vás kolemjdoucí celou dobu koukají.

Takže jestli jste si mysleli, že je jarní úklid procházka růžovým sadem, tak to jste se teda šeredně mýlili. Jenomže já už se úklidu bát nemusím, protože už jsem...

„Pavlíku, teda Pavlo, hned jdi uklidit bobky po psovi, už se to tam začíná celkem hromadit.“

„Pane bože!“

Pavla Nguyen

Které si vybrat? Jaro nebo léto?

Jaro je jedno z mých oblíbených ročních období. Mezi létem a jarem se nemůžu rozhodnout, které z nich mám radši. Jelikož léto má své výhody i také nevýhody. U jara platí to samé.

Léto patřilo mezi moje nejoblíbenější roční období, a to především díky prázdninám. Srazům se starými přáteli. Příjemnému počasí. Ne tak častým deštům. Různým akcím. Mnoha zážitkům...

Jaro. Taky dobré, ovšem až na to, že škola nadále pokračuje. Jenže venku je příjemnější počasí. Venku není příliš horko, pokud ano, tak následující den může být deštivý. Svátky. Velikonoce. Kluci chodí ven s pomlázkou. Beránci. Malovaná vajíčka. Koledy...

Mám ale takový pocit, že jsem v našem městě neviděla minulý ani předminulý rok nikoho chodit venku s pomlázkou. Teda aspoň já jsem nikoho neviděla. Netuším, jak je to u ostatních. Možná je to i tím, že bydlím trochu dál od města... No... Je to asi jen pět minut, ale přesto mi to přijde daleko.

Dá se říct, že svátky neslavím, nikdy jsem neslavila (mimo Vánoce). Koneckonců bych si nemohla i nadále vybrat mezi jarem a létem a jak už jsem říkala, každé z ročních období má svoje výhody a nevýhody. Přesto je mám ráda, i s těmi nevýhodami.

Lily Nguyen

KONEČNĚ JINÉ VELIKONOCE

Velikonoce, den, který nesnášejí všechny holky. Vlastně neznám holku, které by se tenhle svátek líbil. Opravdu nezávidím holkám, které mají velké rodiny a všichni k nim každoročně jezdí na pomlázku. Neříkám, že já velkou rodinu nemám, ale už pár let k nám na velikonoce nikdo nejezdí. Na jednu stranu mi to vyhovuje, ale na druhou zase tak moc ne. Tak to u je vždy, když přijdu v úterý po velikonočním pondělí do školy a poslouchám, kdo u nich všechno byl a jaká to byla nakonec sranda.

Velikonoční dalmatin...

Mě každý rok zmydlí jen brácha s tátou, protože bydlíme daleko na vesnici a nikomu se nechce dělat taková zajížd'ka. Dřív k nám jezdili strejdové, bratrančí, zaměstnanci z naší firmy, ale teď? Přesto se každý rok patlám s krásnými vajíčky, které pak stejně rozdám babičkám. Tenhle rok to mělo být stejný, ale...

Pár týdnů před Velikonocemi se mě zeptal kamarád, jestli budu na velikonoce doma. Docela mě to zaskočilo, že by k nám přijel on se svým bráchou a tátou, ale nic jsem nenamítala, vlastně jsem byla i ráda. Kývla jsem mu, že doma určitě budu. Doma jsem začala šít. Místo čtyř vajíček jsem žádala tátu o sedm, aby mi je vyfoukl. Z minulého roku jsem měla velkou zásobu nastříhaných barevných papírů na proužky, a tak jsem se hned ten večer pustila do prvního. Celý týden, když jsem měla čas, odskočila jsem si a dělala vajíčka. Časem jsem se doslýchala a měla tušení, že přijede víc ještě víc lidí, a tak jsem vymyslela, že jich na Velikonoce pár uvaříme ve vodě se slupkami od cibule.

Týden před Velikonocemi jsem začala přemýšlet, jestli toho přeci jen nedělám moc. Co když nikdo z nich, jako obvykle nepřijede? A co když nepřijede ani kamarád se svým bráchou? Připadalo mi, že to dělám všechno úplně zbytečně. Alespoň kamarád mě víceméně ujistil na kroužku, že i s bráchou přijedou. Bohužel u toho byl ještě jeden kluk, který mě pořád otravuje a mě nehorázně štví a samozřejmě se hned ptal, kde bydlí. Před ním jsem kamaráda poprosila, ať mu to hlavně neříká.

Celý týden jsem dodělávala po škole vajíčka, až přišla neděle před Velikonocemi, kdy všechny moje kamarádky šílely. Večer jsem si nařídila budíka, abych ráno vstala brzo a abych všechno připravila. Mamka hodila vajíčka do vody se slupkami a já aranžovala vajíčka do pletené ošatky. Brzy bylo všechno hotový a já jsem nedočkavě čekala na to, až na našem dvoře zastaví auto. Normálně jsem i dokonce těšila, až HO uvi-

dím. Brácha s tátou už dávno odjeli a my jsme si pustily s mamkou televizi, vlastně jako každý rok. Byla jsem trochu smutná i trochu našťvaná, že nikdo nepřijede, hold jsme s mamkou pokračovaly v naší pomalu každoroční tradici. To, že nikdo jiný nepřijel mě, až tak nenašťvalo, to byla klasika, že nám všichni naslibují, že přijedou a pak nic, ale u kamaráda mě to štválo mnohem víc. Najednou jsem uslyšela motor pod okny. Vyběhla jsem se podívat k oknu.

„Aha, náš trenér a jeho syn...“ zavolala jsem zklamaně na mamku, i když jsem byla ráda, že alespoň někdo přijel. Dala jsem jim poslušně svoje krásně udělaná vajíčka mezi dveřmi a byli fuč. Už jsem tušila, že nikdo další nepřijede, ale nakonec v 10:15 přeci jen přijel. Dokonce se i u nás zdrželi na malé kafe. Konečně jsem měla suprové Velikonoce. Nikdy jsem se na Velikonoce netěšila, ale u těchto jsem udělala výjimku a snad budu moci i u těch dalších...

Kateřina Stárková

Jaro už provonělo...

Jaro už provonělo naše mysli a člověk má najednou víc energie. Na všechno je dost času a ráno ho už nebudí hlas našťvané matky, ale ptačí zpěv za okny. Co může být lepší, než koukat na ty pučící stromy, nechat svůj obličej nasát první dávku vitamínu D z jarního slunce a konečně zahrabat hluboko do skříňně dlouhé kalhoty (které zase budeme mít v listopadu problém vyhrabat)?

U spousty lidí vyvolává první dávka tepla jakousi naději, že ne všechno je na hov-... teda na nic. Najednou mají důvod si po půlroce umýt vlasy, vykopat postel pečlivě zabarikádovanou pod hordami oblečení a převléci ji, vynést přetékající koš a vyvětrat tu zimní depresi z pokoje.

Jaro je skvělý způsob, jak se naladit na nadcházející návštěvy koupališť a bazénů, začít být aktivní, produktivnější, pilnější, více se bavit. Ale právě proto, že máme na všechno dost času, nebudeme to hrotit. Pěkně pomalu, nikam nespěchat. Konec konců i ta aktivita je vysilující, tak proč si zároveň trochu nepřispat a tu jarní energii ještě znásobit?

Anna Vondráčková

Co asi tak říci na téma Velikonoce?

Anička: „Hele Eliško, blíží se Velikonoce. Co budeš dělat zajímavého?“

Eliška: „Já určitě budu barvit vajíčka, péct beránka, a tak podobně, co se má. A co budeš na velikonoce dělat ty?“

Anička: „Já asi budu taky pomáhat mamce s pečením.“

Škola, hodina...

Paní učitelka: „Tak, dnes si řekneme, co se dělá na Velikonoce.“

Kuba: „Peče se.“

Ondra: „Dělají se pomlázky...“

Paní učitelka: „Na velikonoční pondělí.“

Po chvíli se přihlásí Rozumbrada a začne říkat věci o kterých kantoři (zřejmě) nevědí..

Rozumbrada: „Paní učitelko, víte, že na přestupný rok mají holky jít s pomlázkou?“

Paní učitelka: „No neříkej.“

Rozumbrada: „Je to pravda paní učitelko“

Paní učitelka: „Odkud jsi tohle zase zjistil?“

Rozumbrada: „No..“

Paní učitelka: „Určitě tohle máš ze sociálních sítí, víd?“

Rozumbrada: „Ne.“

Paní učitelka: „Tak odkud?“

Rozumbrada: „Od maminky.“

Paní učitelka: „Vážně?“

Rozumbrada: „Ano. Možná mi to nevěříte, ale tohle vím opravdu od maminky.“

Velikonoce—to je hlavně volno

Velikonoce jsou křesťanské svátky, ale koho to má dneska zajímat. Dnešní děti hlavně myslí na prázdniny. Možná se i u nás ještě najde pár dětí, které nezajímá volno, ale zajímají se o význam svátků. Ale něco vám řeknu. Já mezi těch „pár“ dětí nepatřím. Potřebuju odpočinek. Kdybych nemusela chodit do školy, tak bych žádné prázdniny nepotřebovala. A víte, co bychom opravdu potřebovali? Šest měsíců prázdnin, dvakrát za rok.

Jediné co si pamatuji ze školy o Velikonicích, že jsou něčím významné dny v tom týdnu. Něco vím, ale nemám potuchy, jak se ten který den nazývá.

U nás ve Vietnamu si myslím, že se žádné jarní svátky neslaví. Neříkám, že je to pravda. Nevím to. Myslím si to.

Ze školy také vím, že nějaké babičky mých kamarádek jsou „blázní“ na malování vajíček. Dokonce některé babičky to dělají pomocí drátků. To prostě nechápu. Jakože to omotají? Nebo co vlastně?

Chci vám napsat také jednu otázku, kterou jsme v hodině slyšeli od naší učitelky: „Máte radši vyfouklá vajíčka nebo je máte raději uvařená na tvrdo?“

Tak tady je moje úvaha na téma: vajíčka na tvrdo. Není to dobré! A proč to není dobré? Protože by to dnešní děti po sobě házely nebo kdyby například šel koledník a zakopl by o něco, tak by se mu ta vařená vajíčka nevyplatila—rozbila by se a nedala se jíst.

My u nás doma vajíčka nezdobíme. A popravdě by mě to asi nebavilo, protože jsem „hyperaktivní.“ Nedokážu být trpělivá, neumím se dlouho na nějakou ruční práci soustředit. To není pro mě. Moje mamka kupuje vajíčka a vyfukuje je, jen když je potřebuju přinést do školy.

Jo a ještě si myslím si, že v dnešní době asi uvidím málokoho být venku s pomlázkou, jelikož vím co děti budou dělat. Jednoznačně jako všichni správně „ZÁVISLÁCI“ budou nespíš něco hrát na mobilech. Znam spoustu kluků a holek závislých na mobilech.

Jednou jsem šla kolem jedné dívky, která stála venku sama a držela v ruce telefon. Ani nevnímala, že jdu kolem. Vlastně nevnímala vůbec nic kolem sebe. Nechápu ji. Ona jenom pořád projížděla prstem po černém displeji a byla jakoby v úplně v jiném světě. Jak bych tohle svoje povídání teda nejlépe uzavřela?

„Ach jo, ta dnešní mládež...“ *Lily Nguyen*

Sobolivka

Sobolivka je velká vesnice na Ukrajině. Bydlí tam moje babička a je to tam nádherné. Jsou tam rozlehlé pole, lesy a taky tisíce a tisíce mrtvých těl, zakopaných těl bez náhrobků z let 1942-1943, když Stalin sebral všude jídlo, aby ho lidé poslouchali. V jednom hrobě je až 5 mrtvých. To ale není hezké.

To nejlepší tady jsou rybníky ve kterých se dá koupat. On je tam strom nad vodou a na něm je provaz a na tom provazu se dá pěkně houpat. Večery jsou klidné, protože tam moc auta nejezdí, ale obchodů je tam dost. To nasvědčuje počtu obyvatel, kterých je nad 3 000, ale rozlohu má ta vesnice až 30 kilometrů čtverečních (bez lesů a polí když přičteme pole a lesy, to by bylo tak asi 60 km²).

Všude jsou suché záchody ale na to si člověk zvykne. Jednou jsme tam našli psa, a tak jsme si ho nechali. Bohužel si pro něj asi po 3 dnech přišel jeho páníček.

Strejda Ruslan mě vozil všude na motorce. Okopávali jsme dokonce pole a trhali kukuřice.

Jsou tam i vlci a proto v každé domácnosti je střelná zbraň, aby mohli bránit svoje slepice, prasata, koně atd....

Každý večer jsme rozdělávali oheň a opékali buřty. Jednou tam byla bouřka a ze silnice se doslova stala řeka.

Spí se tam dobře a jí taky, bohužel tam není pitná voda, musí se k jídlu a pití převařit. Koupele ale byly v pohodě.

Jeden z mnoha památníků.

Všude jsou pomníky po SSSR, a to budí hezký dojem. Jednou jsme neměli sladkou papriku v prášku, jen pálivou, a tak jsme tam dali špetku pálivý a hodně kečupu, a bylo to výtečné. Když jsme odcházeli či odjížděli do Kyjeva, tak jsem plakal, ale v Kyjevě jsme navštívili sochu, která oslavuje výhru 1.světové války a muzeum války. Byla tam i pizza velká jak mé čtyři hlavy. Ale to je vše k tomuto vyprávění. Ahóóój.

František Opelt

KOČKY

Někteří mají domácího mazlíčka. Já mám kočičku Micinku. Micinka je velmi zvláštní. Nespí v pelechu, spí v posteli s maminkou. Tři čtvrtě postele patří Micince, zbytek mamince.

Jídlo sní jen, když má chuť, ale když je ryba, snědla by ji celou (bez kosti). Takže bychom jedli jen brambory a brokolici (když bychom je zrovna k obědu měli). Jestliže ale zrovna nemá chuť tak nejí.

Ven chce v pět hodin ráno, a proto vzbudí maminku, aby ji pustila. Když je venku teplo a slunečno, je tam celý den a děj se co děj, nikdo ji odtamtud nedostane. Ovšem když je tam deštivo, sedí u okna a má na tváři takový smutný výraz, nebo spí u kamen.

Micinčina hygiena vypadá, asi takhle: ráno se vysprchuje (olíže), odpoledne se vysprchuje (olíže) a večer se zase vysprchuje (olíže).

Ještě nesmím zapomenout, na její vztahy s kočkami a se psy od sousedů. Její oblíbenec je kocour, co vypadá podobně jako ona (viz. obrázek dole). Často je spolu vídáme na terase. Naopak nejneoblíbenější je pes Charlie. Vztekle vrčí už jenom, když zašteká.

Její kritický svátek je na plné čáře Silvestr. O Silvestra je někde zalezlá a bojí se rachejtlí. Ovšem o velikonocích může honit zajíčky a špehovat vajíčka. Mezi její oblíbené svátky patří taky vánoce. Na vánocích se jí líbí kapr a to že dostane pod stromečkem většinou žrádlo. Líbí se jí i ten prťavý stromek, který stojí na parapetu. Většinu vánoc sice Micinka prospí, ale i tak se má každý rok na co těšit.

Eliška Sloupová

To nééé, máma mě zabije!

„Tak půjdeš už dolů?! Máš tu snídani!“

„Ano už jdu!“

„Máš sbaleno?“

„Ano, mám.“

„Máš kartáček, zubní pastu...“

„Ano, mám. Přece nejsem tak hloupá, abych takhle důležitý věci doma zapoměla.“

„No, já bych se hádala.“

„Mami?“

„Ale nic. Jenom ti tím naznačuju, že jsi dost zapomětlivá.“

„No a teď hádej, po kom to mám?“

„Prosím?!“

„Můj odvoz je tady!“

„Hlavně mi slib, že tam neprovedeš nic špatného.“

„Jasně mami. Prosím tě, myslíš, že bych dokázala provést něco špatného během dvou dní, co nebudu doma?“

„No zrovna ty jsi toho schopná...“

„Já tě slyšela!“

Rychle jsem běžela do auta, a pak...

„Dávej pozor, máš rozvázanou tkaničku!“

„Au! Děkuji za informaci!“

Zvedla jsem se, běžela jsem a pak...

„Koukej na cestu! Vidíš do čeho jsi šlápla?“

„Do čeho (bože, prosím tě, řekni mi, že právě nestojím v jednom z dárečků mého psa)?!“

„Moje nádherné květiny! Celé tři hodiny jsem peskovala tvého otce, aby je zasadil pro nic za nic!“

„Promiň. To se vsákne (Šlápnu na usychající rostliny pod palčivým sluncem a hned jsem ta špatná).

Zavřela jsem vrátka domu a cítila svobodu (buď to, nebo jsem to přehnala s deodorantem). Auto se rozjelo a já jsem byla šťastím bez sebe. Nyní teprve začíná pravé dobrodružství. Vítr ve vlasech, adrenalin sviští! Počasí bylo nádherné, krajina hrála všemi barvami a to je nuda...

„Tatí, už tam budeme?“

„Ne.“

„Dobře. Už tam budeme?“

„Ne.“

„Už tam budeme? Ta cesta je tak dlouhá.“

„Jedeme teprve pět minut!“

„Tak v tom případě jedeš jako šnek. Zdá se, že jedeš 2 hodiny. Koukej, i ta důchodkyně nás předběhla (potom jsme trochu zrychlili, ale to nás nejspíš popostrčila ta stařenka).“

„Co jsi to řekla?“

„Ale nic, jdu spát.“

O 20 minut později...

„Už tam budeme?“

„NE!“

„Zdá se jako bych prospala celý den. Jsi ten nejpomalejší řidič, kterého znám a to už jsem jela i s mamkou. Podle mě ta stařenka, co nás předběhla už do tý Prahy došla. Teď už je na nějaký dobrodružství pozdě. Je tma!“

„Tak počkej, až vyjedeme z tohoto tunelu! To

tvoje komentování mého řízení mě už nebaví. Jsem jen opatrný řidič. Nebýt mých zkušeností, tak už bychom dávno nabourali. To jsou totiž léta praxe.“

„Tak to jsi ty zkušenosti zřejmě musel získat při řízení tříkolky.“

„Já to nemám vůbec zapotřebí! Už se s tebou nehodlám dál bavit!“

„Já taky ne!“

O půl vteřiny později...

„Tati, mně se chce čůrat!“

„Pane, bože!“

O hodinu později...

„Už tam budeme, už tam budeme, už tam budeme?“

„Ne.“

„A teď?“

„Ne.“

„A teď?“

„Ano, už jsme tady!“

„Vážně?“

„Ne!“

O 30 minut později...

Vystoupila jsem z auta a věděla, že skutečné dobrodružství právě začíná... (hned potom, co se napapám a vyčůrám)

Dorazila jsem ke kamarádce a dala si večeři, protože čím víc rýže, tím víc energie. Potom jsem požádala tatku, jestli bych mohla jít ven a on překvapivě souhlasil. Až na to, že jsem musela mít zapnutou GPS v mobilu, že jsem musela volat rodičům každou minutu a že jsem měla určenou večerku, cítila jsem, že mám důvěru rodičů.

Dobrodružství také samozřejmě začalo a začalo nevině. Navštívila jsem s kamarádkou Karlův most, Orloj, katedrálu sv. Víta a další pamětihodnosti.

Problém byl ale v tom, že jsem nemíjela jen památky, ale taky obchodáky. Řekla jsem si, že si koupím alespoň jednu věc, jenomže jsem to nakonec přehnala. Účtenka za koupené věci byla tak dlouhá, že se za mnou válela kiláky daleko.

Hromada oblečení byla velká, jenomže zřejmě nestačila, protože jsem míjela ještě jeden obchod, a tam byly slevy až 50% na všechny hadry a já nedokázala odolat. Když jsem byla u pokladny a došlo na placení, byla jsem taktně upozorněna na to, že jsem naprosto švorc. Nejen že mi kreditku přestříhli, ale dokonce jsem si uvědomila, že cokoli se stane na mojí kreditní kartě, moje mamka bude první, kdo o tom bude informován.

Vyšla jsem tedy z obchodu se smutným výrazem a zničenou kartou. Chtěla jsem vyrazit zpátky domů, jenomže jsem zjistila, že na to mi něco nebo dokonce někdo chybí. Mám takový pocit, že jsem asi ztratila svoji kamarádku. Buď se šla kouknout na další památky

nebo jsem jí neřekla, že jdu do obchodu. Byly tu jenom dvě možnosti. Buď se tahle nešťastná událost odehrála kvůli její nezodpovědnosti nebo kvůli mojí hlouposti. Já myslím, že je odpověď naprosto jasná. Ztratila jsem člověka ve městě, které má víc než jeden milion obyvatel!!!

Samozřejmě jsem se zachovala jako správný dospělý a zavolala tatškovi, aby pro mě přijel a šel se mnou mojí ztracenou kamarádku najít ... (*Být dospělým je těžký. Jsem v tom nová, ale fakt dobrá.*). A abych byla ještě viditelnější, zveřejnila jsem na facebooku fotku s popiskem: Ztracena v Praze, a čekala až mi ji moje kámoška okomentuje.

Jeli jsme asi dvě minuty, než jsme ji našli. Zřejmě jsem nehledala pořádně (měla jsem asi hledat i někde jinde, než v buticích). Celou dobu postávala u stánku s trdelníkem se zmrzlinou. Mělo mě to napadnout, všichni jsme s tím jídlem nějak propojeni.

Když jsem si myslela, že je moje trápení u konce, uvědomila jsem si, že všechno oblečení, které jsem si koupila, jsem při hledání slečny ztracené někde zapomněla. Takže jsem utratila všechny své peníze za něco, co už ani nemám.

Tátu je lehký oblafnout. Na něj udělám jenom psí očka a slíbím, že už se to nikdy nestane, ale potom nastupuje moje mamka. Ale co to povídám. Mamka je skvělá ženská. Buď mi dá doživotního zaracha a bude po mně, nebo naopak se mnou bude mít slitování a dá mi tříhodinovou přednášku o tom, že ještě nejsem připravená být dospělákem.

To néééé, máma mě zabije!!!

Pavla Nguyen

Příběh s nalezeným a ztraceným pokladem

Jedné krásné soboty mě maminka a tatínek vzali k dědovi na návštěvu a na přespávání. To proto, že se psal rok 1914, začínala válka a děda měl v domě kryt. Jednou v noci byl na město spáchán nálet a my s dědou jsme běželi do krytu. Když

to po pár hodinách přestalo, tak dědův dům byl v troskách. A proto následující dny jsme bydleli jenom a jenom v krytu a rodiče se pořád neozývali, tak jsem měl trochu strach.

A jednou takhle večer, když jsem šel ven na malou, našel jsem starou malou dřevěnou pomalovanou truhlu. Ale nejdříve jsem si došel na tu malou (aaaaaaa, úleva), tak kde jsme skončili...? Áááá, tedy, tak když jsem vykonal potřebu, šel jsem k truhle.

Sotva jsem jí otevřel, tak z ní vysvitla taková záře, až mě to oslnilo. A v té bedně vám byl poklad! Okamžitě jsem tu truhlu popadl a utíkal jsem co nejrychleji k dědovi. Běžel jsem, běžel jsem, ale potřeboval jsem truhlu položit, protože mě bolely už hrozně ruce. Musel jsem si odpočinout. Když mě ruce přestaly bolet, tak jsem běžel dál až k dědovi. Doběhnul jsem celý udýchaný a ukázal to dědovi. On ale nic neviděl a řekl, abych to vrátil. A já jsem se kouknul taky, a nic tam nebylo, a proto si pokládám otázku, jak to mohlo tak rychle zmizet.

Marek Stolarik

Spousta šanonů, spousta jmen, spousta informací... nemělo by to být lépe ochráněné?

Celé to bylo takové divné aneb případ bez psa

Nedávno jsem se sešel s kamarády. Chtěli jsme se projít po našich Františkových Lázních se psem. Po pár minutách cesty jsme narazili na velký starý dům. Chtěli jsme pokračovat dál, ale najednou se nám pes vyvlíknul z kšírů a proskočil rozraženým oknem v přízemí a zmizel v kdesi v domě. Na volání a pískání nereagoval. Vyrazili jsme za ním, abychom ho našli. Když jsme ho po několika minutách marného pátrání nemohli objevit, zaujaly nás a začali jsme si všimnout různých starých obrazů, zničené elektřiny a hlavně schodů do dalších pater. V posledním patře jsme našli místnost plnou šanonů a divných sešitů. V nich byla konkrétní jména a různé informace o lidech, kterým patřila. Při hodinách občanské výchovy nás ale učili, že takové věci se musí archivovat. Nic takového ale tady nebylo. Na těch nejlepších místech jsme si udělali fotky. Je škoda, že dům hodně lidí ničí a ještě horší na tom je, že s tím nikdo nic nedělá.

PS: Za celou dobu jsme si nevšimli, že by objekt někdo hlídal, že by naši přítomnost někdo zaregistroval. Jo... a psa jsme našli, očuchával si jednu místnost v zadní části domu. *SkriFi*

Zatímco jsme objekt procházeli, abychom našli zaběhnutého psa, nebyl nikdo, kdo by naši přítomnost zaregistroval. Obě fotografie pořídil autor článku

Na velká přátelství nevěřím

Na velká přátelství už nevěřím. Jako malá jsem se hodně spálila, tenkrát na svůj věk až příliš. Od té doby jsem měla pár dobrých kamarádek, ale většinou víc najednou, už jsem se nechtěla vázat na jedinou kamarádku. Přátelství mě a Lili se vyvíjelo několik let a nebylo vždy tak silné. Dlouho jsem se tomu docela bránila, ale za tu dobu se mnou toho prožila opravdu hodně a častokrát mě podpořila. Zná všechna má tajemství a já zas většinu jejich. Byly jsme nejlepší kamarádky, vlastně ještě než jsem si to vůbec připustila, protože jsem si nechtěla ubližovat.

JÁ: Taky si nejdřív naliješ do pusu hodně vody a pak ji po troškách polykáš?

LILI: Jak kdy, docela jo.

Naše myšlenkové pochody...tedy, v tomhle případě spíš moje, kdy se zničehonic zeptám na její způsob pití, by málokdo pochopil.

LILI: (upřeně na mě zírá) Vždycky když se někomu dívám zblízka do obličeje, mám chuť mu nakreslit čumáček a fousky.

JÁ: (nechápu, kde jsem tu holku vyhrabala a proč se s ní bavím, ale chci pryč)

Ona je prostě bláznivek. Říká věci, které se občas každému průměrně divnému člověku honí hlavou. Problém je v tom, že je říká.

Mně se v hlavě taky rodí plno šílených myšlenek. Třeba... (tohle sice kluci asi moc neznají, ale jen ať vidí, jak to mají holky – ještě když jsou divné – složité) umíte si představit, jak je to šílené, když se holíte, jste ve vaně, trochu se říznete a jen se díváte, jak se vaše krev mísí s vodou a říkáte si, že kdybyste byli v moři, už dávno by podle krve žralok zavěřil váš pach?! Jaká je to pak úleva uvědomit si, že jste jen ve vaně...

LILI: To nemůžeš, takhle málo jíst. Když nebudeš jíst, umřeš.

JÁ: Ty, taky.

Ona je jediný upovídaný introvert, kterého znám a já zase jediný téměř mlčící extrovert, kterého zná ona. Ale kdybych byla kluk, nechodím s ní. Což jí nemůžu nikdy říct, protože by to brala jako urážku, ale co... stejně by se neurazila.

Ona ví všechno o klucích, do kterých jsem byla zamilovaná, což zní, jako bych jich bylo nějak moc. Vlastně opravdu zamilovaná jsem byla jen dvakrát. Ostatním se omlouvám, nemůžu za to, že moje srdce nedělalo to, co u těchto dvou. Neumím ovládat své city. Nejsem chlap. I když ve vztahu s Lili já jsem ta, kdo rozhoduje a vede. Přesto však vykazují známky ženskosti. Myslím. Doufám...!

Jsem nesmírně vděčná člověku, který vynalezl líčení. Neumím si totiž představit, že by si mě někdo vybíral podle povahy. Moje povaha je totiž otrěsná. A otrěsá všemi... až na mě. Já se netřesu nikdy. Taky nikdy nebrečím. Což vždycky říkám, ale nikdy to není pravda. Každý brečí. Ale já to nepříznám. Taky nepřiznám, že jsem šťastná, vděčná, nebo tyhle podobné pocity, které si nechávám pro sebe. Hej, lidi, to neznamená, že je nemám!

JÁ: Jé, ty máš pěkný pásek. Takový tlustý. Vypadá trochu jako ten z posilky. Nosí se, když zvedáš, abys neměla kýlu.

LILI: Fakt? Já myslela, že se nosí, aby ti nebyly vidět špeky.

Dodnes sice říká, že to myslela ze srandy, ale podle mě to byla spíš taková ta první myšlenka. Ta myšlenka, nad kterou nemyslíte. Asi stejně, jako když jsem bez váhání ve škole na otázku „Na jaké palivo létají rakety?“, odpověděla „Na uhlí.“

Taky jsem dřív byla taková naivka jako ona. Velká naivka. Čekala jsem, jak jednou potkám toho pravého. Naše pohledy se střetnou, naše srdce se zprudka rozbují a naše duše... ale houby (nebo něco sprostšího). Mám pocit, že Lili to tak vidí stále. Taková beznadějná romantička. Zatímco já zjišťuji, že jsem naprosto šíleně, bláznivě a téměř fanaticky (ale stále v rámci norem) zamilovaná do kluka, kterého znám alespoň pět let, ona stále věří, že potká toho PRAVÉHO. Opravdu mám strach, až potká toho „pravého“ a po čase se z něj stane „levý“. Čímž nemyslím, že bude blíž k jejímu srdci. Spíš blíž mému kopanci do nějakých citlivých míst, jestli jí ublíží.

Pochopte tohle jako seznamku, chlapci. Ne se mnou, (napíšu to poeticky, aby se neřeklo že píšu jako necitlivý hulvát) mé srdce již patří rukám, které zatím neví, že ho drží. Chci vám dohodit ji. Tu křehkou duši, která má mě, bodyguarda z pekla. Vlastně není o co stát – co se týče mě – ale ona je pro vás výhra, tak mě třeba zabte. *Šárka Rubášová*

Tětiva a luk

(úvaha)

Jedna stará indiánská moudrost praví, že vztah mez i mužem a ženou je podoben tětivě a luku. Jedno bez druhého je k ničemu, společně se stávají silou, která uloví zvíře i zabije protivníka, silou, která nasytí domov a ochrání ho.

Jaký mají mezi sebou muži a ženy vztahy? Každý muž by chtěl mít ženu, se kterou by mohl trávit svůj život. Jako moji rodiče. Jsou společně už skoro čtvrt století let svého života. Přišli do ciziny bez zkušeností a znalostí. Měli několik překážek, které překonali společně. Například to byl jazyk. Při příchodu do České republiky se museli naučit řeč, kterou užívali při svém dalším vzdělávání. Táta vystudoval automechanickou školu ve Vsetíně a matka měla praxi na kosmetičku ve Frýdku – Místku. Taky se potýkali s tím, že neměli skoro žádné kamarády. Nemohli navazovat vztahy s jinými lidmi, jenom s těmi, kteří mluvili jejich jazykem. Byly dny, kdy se doslova nesnášeli, ale stále byli u sebe.

Každý vždycky spoléhal hlavně na sebe a pak jeden na druhého. Pomáhali si například s jazykem, studiem a prací. A později s výchovou dětí, tedy mého bratra a mě.

Když přemýšlím o lidech mé generace, tak vidím velký rozdíl s předchozí generací. Vztahy byly, podle mého názoru a pohledu, povrchnější než teď. Rodiče vnucovali svým dětem, aby se oženili hlavně s bohatým člověkem, i když ho nemilovali. Naštěstí rodiče této době už to nedělají, moc svým potomkům do života nezasahují a nevnučují je do svatby s neznámou/mým partnerkou/partnerem. Současná mladá generace má mnohem křehčí vztahy než minulá. Tím myslím, že se lidé rychleji rozcházejí. Ale na druhé straně jsou lidé, kteří si lásky váží a když najdou tu pravou/pravého, jsou s ní/ním celý život.

Podle mého názoru jsou vztahy k lidem velmi důležité a jsou vztahy s partnerkou. Já bych rád chtěl najít takovou ženu, která bude mít tyto vlastnosti: Především by měla být chytrá a hodná. Měla by být upřímná, ale ne až moc. Také by měla mít krásný vzhled. Ale vždycky musí být nejprve chytrá a hodná. Takovou ženu bych rád potkal a strávil s ní celý život. A věřím v tomu, že se mi přání splní. Chtěl bych, abychom byli v takovém vztahu, jako je tomu v indiánském přísloví o těživě a luku.

Tom D.

Nad bobří hrází...

Dovolená (popis podle obrázku)

Vidím skalnatou krajinu. Připomíná mi to naši dovolenou v Dolomitech. Tehdy jsme si naplánovali výlet k jezeru. A když jsme tam dorazili, bylo velmi horko, a tak nám přišlo vhod se vykoupat. Ovšem nastal malý zádrhel. Neměli jsme plavky. Já se radši nekoupala, ale má sestra jo. Ona se koupala v oblečení. Napřed nechtěla, ale když spadla do vody neměla na výběr.

Po chvíli horko ustalo, se ochladilo, a tak jsme vyrazili. Začala být zima a tak sestra litovala, že se koupala. Po večeri byla jako desert zmrzlina. Ona zmrzlinu normálně jí, ale teď nechtěla, že chlad už nemusí. Nakonec jsem to byla já, kdo se obětoval a snědl ji. Takže to koupání bylo přece jenom k něčemu dobré.

Eliška Sloupová

Tajemná kouzelná louka (popis podle obrázku)

Je letní den, sluníčko krásně svítí. Anička a Janička jsou na chatě u své babičky.

Dívky se rozhodly, že půjdou odpoledne ven. Anička si vzala zelené šortky s kšandami, bílé tričko s růžovými květy a černé sandály. Vlasy si zavázala do culíku. Janička nevěděla co si vzít, ale nakonec se rozhodla, že si obleče červenorůžovou halenku, tmavě modré kraťasy a černé tenisky. Vzala si s sebou i pruhovaný šátek, aby si ho mohla uvázat na hlavu.

Babička jim upekla malé makové koláčky, kdyby měly hlad. Janička si je dala do černého batohu. Dívky řekly, že půjdou na louku, protože je tam čerstvý vzduch.

Anička i Janička si sedly na starý plot. Za nimi byl hustý jehličnatý les, tekla tam dlouhá stříbrná řeka, rostla nízká čerstvá tráva a voněly různé léčivé byliny. Bylo tam tak nádherně.

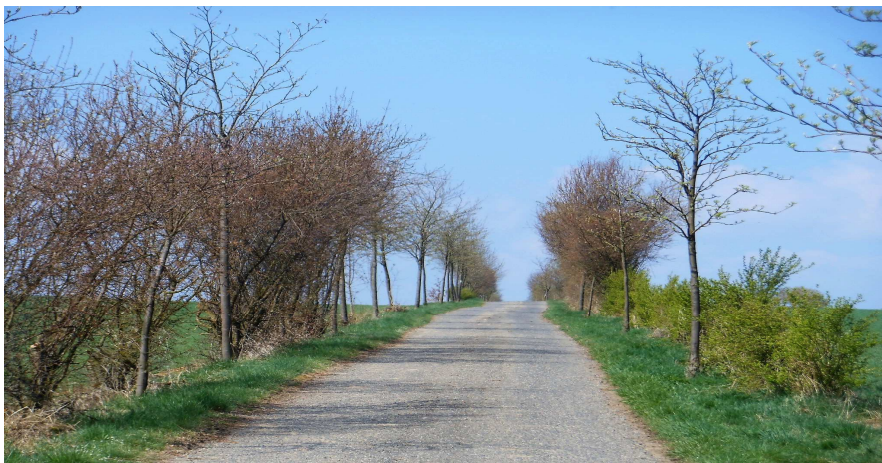
Dívky přišly domů až večer a vyprávěly své staré babičce, kde byly. Celou noc se jim potom zdálo o té louce. Ale jenom jejich babička věděla jaká je ta louka doopravdy...no přece kouzelná.

Aneta Dao

Kdyby vypadl internet (proud, wifi..)

- 1.Zabiju se
- 2.Počůráám se
- 3.Budu vyšilovat
- 5.Nenabije se MOBIL !!!!!!!!!!!
- 6.INTERNET NEBUDE!!!
- 7.Nepůjdu do školy s depresí (dobrá věc!)
- 8.Nedomluvíím se s přáteli
- 9.Bude tma
- 10.Půjdu ven /nejhorší věc!)
- 11.Nebudu moc psát v těchto suprových novinách.

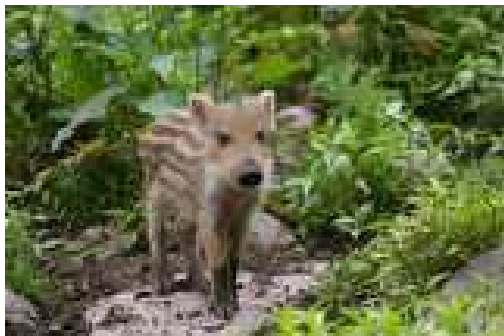
Fanda Opelt

Alej lemující cyklostezku podél státní hranice.

Do domu vběhlo prase a všechny vyděsilo...

... po chvilce usnulo, aniž by mu vadilo, kde se právě nachází. Všichni z toho byli vyděšení. Asi minutu jsme stáli a hleděli na prase. Přemýšleli jsme, jestli si ho nemáme všimnout, nebo naopak. Přece si nemůže uprostřed pokoje jen tak zdřímnout. Báli jsme se ho probudit... Co kdyby byl ještě divočejší než byl? Tak jsme ho tam nechali v klidu ležet a už ho neotravovali. Potichu jsme zavřeli dveře. Pozorovali jsme ho klíčovou dírkou. Sledovali jsme, jak tam odpočívá. Nebo aspoň tak vypadalo. Popravdě se vůbec nehýbalo. Takhle to trvalo až do odpoledne, pak se jeden z nás osmělil a vešel do pokoje. Ten nejodvážnější byl Honza. Působil velice statečně, ale určitě někde hluboko v sobě cítil strach. Opatrně zmáčkl kliku a otevřel dveře. Pak nakoukl do pokoje, jestli ještě prase spí. Pak teprve vešel. Naznačil nám, ať ho následujeme. Když už jsme byli v pokoji všichni, někdo přišel. Sestřenice se lekla a zaječela tak nahlas, že ji slyšeli i sousedé. Maminka, která byla ta, kdo otevřel dveře, se hned zeptala, co se tady děje. V tom se prase probudilo, takže maminka nedostala odpověď. Prase se tvářilo velice rozčileně. Už se připravovalo na někoho skočit. Ale než se vzpamatovalo, všichni už zase byli za dveřmi schovaní. Pak jsme je zamkli na dvakrát. Jenže dveře byly velice staré. Prase do nich naráželo vší silou. Po chvilce povolily. Všichni jsme se rozutekli. Někdo ven, někdo zase nahoru do druhého patra a jiný se zavřel v kuchyni. Jediný Honza tam stál statečně, ale maminka ho rychle chytla a táhla ho do kuchyně. Prase se rozhlíželo, kam všichni zmizeli. Stálo uprostřed chodby a koukalo směrem ven. Z ničeho nic začal hlasitě kvičet. V tu chvíli se otevřely hlavní dveře nebo spíš je někdo rozrazil. Za nimi bylo další prase, asi pětkrát

větší. Prasátko přestalo kvičet a šťastně vyběhlo ven. Byla to jeho máma. Našla svoje mládě. Pak spolu odběhli do lesa jako by se nic nestalo... Všichni jsme stáli venku a byli ještě celí vyděšení. Přišli jsme o dvojce dveře. Ale nakonec to zas tolik nevadilo. Stejně už byly staré, i když nám mohly ještě posloužit...

Není právě nejlepší bydlet blízko lesa, když vám může když vám může do domu vběhnout prase. Ale i tak byl ten konec dobrý.

Niki Pham

... Jak prase žralo, tak se pomalu i dávilo, hltalo a hltalo, že brambory jako kdyby mizely samy od sebe. Když prase všechno dožralo, tak se prostě rozvalilo a už se nehnulo. Spalo a chrápal tak tvrdě, že se probudila i naše babička. No, a jak babička byla vzhůru, tak nám udělala oběd (nejspíš, protože ta příhoda s prasetem trvala tak dlouho až už nevím kolik bylo hodin, ale mám dojem, že to bylo buď v poledne nebo navečer). Takže jsme snědli obědovou večeři a tou byla babiččina vyhlášená kachna s bramborovými knedlíky a se zelím (tento příběh neobsahuje „žádné“ skryté reklamy, audio verzi lze zakoupit na www.příběhsro.com cena pouze 99 999 Kč)

Mezi mé oblíbené žánry patří fantazy a dobrodružné. Ráda je čtu před spaním. Jsou velice napínavé. Poslední dobou, když je v knížce něco hodně napínavého, čtu pořád dále, i když jsem unavená. Nemůžu spát, chci si dozvědět, co se stane dál. A co když mne knížka nezaujme? Jednou se stalo, že mě knížka nebavila a hned jsem ji šla druhý den vrátit.

Musím přiznat, že mám raději příběhy zfilmované, ale ani knížky nejsou špatné. Mohu si při jejich čtení představovat, jak chci, aby to vypadalo. Nejdříve si tedy přečtu knížku, poté se koukám na film.

Filmy jsou vždy trochu jiné, občas mě to velice mrzí, když to, co tam vidím, neodpovídá tomu, co jsem si při čtení představovala. Kdybych si koukala nejdříve na film a poté bych si ten příběh četla, vůbec by mě to nebavilo. Jednou jsem to zkusila a byla to největší chyba, kterou jsem udělala.

Někdy si přeju, aby můj život byl jako v té knížce. Chci zažívat každý den nějaké dobrodružství. Občas se sice v mém životě něco zajímavého stane, jsou to ale jenom výjimky. Většinou je to jen takové obyčejné, nic napínavého.

Když jsem byla malá, četla mi knížky starší sestra, nebo mamka. Teď si je čtu sama, tedy když mám čas. Mám ráda, když najdu v knížce pár obrázků, které mi pomohou si to, o čem čtu, nějak představit. Často se mi o knížkách zdá, představuju si, co se stane v tom příběhu dál, ale ještě nikdy jsem se netrefila.

Často mě knihy ovlivňují. Kniha, které mně nejvíce ovlivnila, je Percy Jackson. Má 5 dílů. Nejdříve jsem ji poznala ve filmovém zpracování. Velice se mi to zalíbilo a proto jsem knihu nečetla. Začala jsem číst až se třetím dílem a dočetla se až k pátému. Je tam něco i z řecké mytologie. Hlavní hrdinou této série knih je kluk, který je polobůh. Jeho otec je Poseidon a jeho matka je normální člověk. Poslední díl této série knih, která se mi nejvíce líbila, se jmenuje Percy Jackson, poslední z bohů. Je to o tom, že hlavnímu hrdinovi je 16 let a má rozhodnout, co se stane s Olympem. Kronos znovu povstal, aby se pomstil Olympu a bohům (jeho synům a dcerám). Bylo to hrozně napínavé... Naštěstí to dopadlo dobře. Kvůli této knize věřím v nadpřirozené síly a v to, že všechno, co chceme, je možné získat nebo dokázat.

Je ještě velké množství knih, které mě ovlivnily, například kniha Labyrint. Naučila jsem se z ní, že z každé i hodně špatné situace vede vždy alespoň jedna cesta ven. Jenom záleží na nás, jestli po ní půjdeme. S knížkami rostu od mala a čtení patří mezi moje koníčky. Bohužel teď musím číst doporučenou četbu a nemám čas na to, co mám ráda.

Lily Bui